

onder de poten van insecten

Kuba van Zwieten

hoofdstuk 1

het begin

het jaar 2090

Deze wereld is niet meer van de mensheid. We leven in kleine dorpjes. Zonder elektronica. 10 jaar geleden was er een nucleaire explosie. Het veranderde alle geleedpotige enorm. Oké, dat is genoeg dialoog, laten we gewoon beginnen. Mijn naam is Rico. Ik woon met mijn 2 broertjes, mijn grote broer en mijn vader en moeder in een klein hutje in een klein dorp genaamd tuipite. We jagen op fruitvliegen om ze te verkopen. Het jagen is niet te gevaarlijk, behalve als ze agressief worden, dat heeft mijn vader 2 vingers gekost. Helaas wordt het steeds kouder, dus we moeten verhuizen naar een nieuw dorp. Vandaag was de laatste dag in tuipite. We moesten alles in pakken. 'Hey Rico, heb je alles al ingepakt!?', zei me moeder. 'Nee', antwoordde ik. 'Schiets dan een beetje op!' zei mijn moeder. Ik keek naar me spullen die ik moest achterlaten. Ik ging naar beneden met mijn tas. Ik zag mijn broertje een kom boomschors eten. Ik ging naar buiten om dat te zeggen tegen het dorp. Ik zag karren die al werden klaargemaakt. Ze werden voortgetrokken door lieveheersbeesten (lieveheersbeestjes alleen groter). ik zag mijn vriend en zei ik ben niet blij dat we gaan vertrekken. 'Denk je, ik moet mijn hond hier laten' zei hij terug (je moet betalen om iemand of iets mee te nemen). 'Weet je wat nog het domste is' vroeg ik. 'Wat?' vroeg hij terug. 'We weten niet eens waar we naar toe gaan' antwoordde ik. 'jij niet of iedereen'. 'ja, helemaal niemand weet waar we naartoe gaan, ik ben niet sarcastisch'. Mijn moeder riep me. Ik kwam binnen en zag mijn vader de karkassen van de fruitvliegen inpakken. Ik vroeg pap, waarom neem je de karkassen mee? (Fruitvliegen zijn namelijk WAL-GE-LIJK, we verdienen er ook niet veel geld mee). het is het enige eetbare wat onze familie nog heeft. **3 uur later...** We worden in de kar gedaan. Helaas was er niet genoeg plek voor mij en mijn broer in de kar van onze familie. Dus we moesten in een andere kar. We keken hoe ons dorp in de verte verdween. Na een half uur kwamen we bij een bord, en er op stond: ***u verlaat nu tuipite gebied.*** Ik was nog nooit zo ver geweest. Het was een hobbelige weg, we zagen om de paar minuten wel een klein insect. We waren wel 2 uur op weg toen er een moordwans uit de struiken rende. Het was dan ook een grote 5 meter hoog 10 meter lang. We moesten sneller gaan, helaas waren mijn vader en moeder en 2 broertjes kar niet snel genoeg. Ze werden door een van de klauwen weggesmeten tegen een boom. Ze waren op slag dood. **Anderhalf uur later...** We zetten ons kamp op in de jungle. Ik en mijn broer hadden het overleefd en nog een paar andere dorpsbewoners. We hadden geen eten, wel wapens. Ik zei dat ik zaden zou gaan planten die ik nog in mijn zak had. Maar mijn broer zei 'hé broertje, ik ga je leren jagen'. Ik lachte me kapot. totdat ik doorhad dat dit geen grap was.

hoofdstuk 2

de eerste jacht

Mijn broer gaf me een mes, een speer en een pijl en boog. Ik zei dat ik niet kon jagen. Hij negeerde mij (zoals gewoonlijk). Mijn broer en ik gingen in de jungle. 'We gaan een mug zoeken', fluisterde mijn broer. 'Maar die steken toch?', zei ik. 'Nee, het is dag, die beesten zijn alleen actief in de nacht', antwoordde mijn broer. We liepen nog even door totdat we een mug zagen. Van mijn broer moest ik bukken, dat deed ik ook. 'Oké, pak de boog, doe er een pijl in, trek hem naar achter, mik en schiet', fluisterde hij. 'Waar moet ik dan mikken?', vroeg ik terug. 'Het kan overal' antwoordde hij. Ik deed wat hij vroeg en.... BAM! Ik raakte de mug vol op het borststuk. Door de pijl spartelde de mug rond en kon niet vliegen. Hij gaf me een mes en zij (lees niet door als je onder 10 bent) 'snij de kop eraf'. 'Wah?', zei ik op een zachte toon. 'Oke, ik laat het wel zien', hij pakte het, deed het mes in de mug zijn nek en trok de kop eraf. Ik vond het niet leuk om te zien, daarom bespaar ik je de details ... Een half uur later kwamen we eindelijk aan bij het kamp, mijn broer vroeg de jagers en scouts wat ze hebben gedaan en gezien. Alles was redelijk normaal totdat we hoorden over iets verschrikkelijks. We hoorden dat ze een zwarte kortschildkever hadden gezien en ik ga toegeven dat ik bijna plaste in mijn broek. Mijn broer zei dat het waarschijnlijk kwam doordat het hier moerassig was. 'We vertrekken morgen', riep hij. Die nacht toen ik in bed lag, hoorde ik iets, ik hoorde geritsel door de bomen. Dus ik deed wat elke andere jongen zou doen, er naar toe gaan. Toen ik uit de tent was, pistte ik in mijn broek. Ik stond oog in oog met een zwarte kortschildkever. Ik dook snel weg. Ik ging naar de tent om een boek te halen over insecten. Ik kwam er achter dat Zwarte kortschildkevers niet kunnen horen. Ik haalde mijn broer en vertelde dat er een Zwarte kortschildkever in het kamp was. We hoorden toen een harde en echt enorme brul. Blijkbaar had hij iemand gezien. Het was totale paniek, iedereen schreeuwde. Zijn pantser was te dik om gewoon door heen te schieten met een pijl en boog. Toen haalde mijn broer iets uit de tas wat ik nog nooit had gezien. Een soort metalen pijp met een handel eraan. Het leek een beetje op een kruisboog maar dat was het niet. Hij deed er iets mee en schoot een soort vuurknal recht door het pantser van de Zwarte Kortschildkever. De zwarte kortschildkever schreeuwde het uit van de pijn en rende weg. Mijn broer ging kijken wat voor schade het was. Het bleek dat 12 man het niet had overleefd. We moesten weg, het was niet meer veilig.

hoofdstuk 3

het monsterlijke moeras

Na een tijdje waren we klaar met inpakken. Scouts hadden gemeld dat dit een moerassig gebied was (scouts betekent verkenners). We hadden geen karren meer en niet genoeg voedsel. Het jagen was te gevaarlijk. Dus we deden iets heel doms, we gingen zonder voedsel op de voet door een moeras heen lopen. Zodra we door de planten gingen zagen we een enorm moeras. We liepen even door totdat iemand 'help!', riep. We keken om en zagen iemand in de modder wegzakken. Een paar andere mannen zakte ook in de modder. We moesten in horror toekijken hoe ze sterfte in de modder. We liepen weer door totdat we een libelle zagen, dus we bukte, helaas had een van ons het niet gehoord en werd gepakt door de libelle en werd door een andere libelle in de lucht in stukken gescheurd. Iemand schoot op de libelle en miste. Op dat moment zag de libelle ons allemaal, het maakte een soort geluid en binnen no time kwam er een enorme libelle en dan echt heel groot achter ons. We probeerden weg te rennen. Tja, dat was niet genoeg. Laten we gewoon zeggen 28 dood. We liepen door, een oude man genaamd Willy zei tegen mij dat hij het tof vond dat ik zo moedig was. 'Dank je', antwoordde ik. We praatten even door totdat onze groep een soort grote pond vol water tegen kwamen. We moesten hem oversteken door met boten te gaan en helaas waren er geen boten. We hadden 2 opties: 1. wachten, 2. zwemmen. 3 keer raden welke we kozen. Ik stapte in het water, het was plakkerig, koud en rook naar kak. Sommige wilden niet zwemmen, ze gingen weer terug in de bossen, we zagen ze nooit meer terug. Ze zwommen door totdat iemand iets voelde bij de been, hij had ook nog een erge pijn. Iemand ging er naartoe om te helpen. Voordat diegene daar kon komen, werden de genen die pijn hadden aan de been onder water getrokken. We zwommen zo hard als we konden naar de overkant. Veel mensen redden het niet. 4 uur later waren we net over de grens van Guatemala (we waren uit Mexico gekomen). We liepen door en na een tijd kwamen we langs een akker. Helaas was al het graan al vergaan, we vonden wat fruit in het huisje. Toen we het fruit aan het pakken waren zag iemand door een verreijker een dorpje. We keken op de kaart en zagen dat we bijna bij Todos Santos Cuchumatán waren. We zagen steeds meer akkers totdat we in het dorpje waren. 'Hallo?!', riep mijn broer. Niks. We liepen even door totdat iemand op een schedel stond. We zagen alleen maar botten op de grond. De hele grond zat onder de botten. We zagen ook een gat (een gat in de grond). We gingen erin en zagen heel veel eten. Vlees, groenten en alles waar we van konden dromen. Iedereen at en at en at alles tot de laatste kruimel. ineens zat er een mier voor ons. En tja, het was een rode mier. Het gaf een soort geur uit, en voordat we het wisten stonden er een paar duizend mieren in de opening. We probeerden weg te rennen maar het lukte ons allemaal niet. We werden meegesleurd en knock-out geslagen. We werden wakker voor de koningin van de mieren. Ze wou ons waarschijnlijk opeten. Ik dacht dat we allemaal dood zouden gaan. Toen herinnerde ik me iets. Ik had nog een handgranaat in mijn zak. Toen deed ik iets heel doms. 20 min later werd ik wakker aan mijn broer. Ik wou opstaan maar ik voelde een steek in mijn been. Het laatste wat ik me herinner is dat ik de pin uit de granaat had gehaald. Ik keek naar mijn been, ik zag verband om mijn been. Mijn broer zei dat door de explosie mijn been is bezeerd. Ik vroeg waar we zijn. 'We zijn bij een rivier op weg naar San Cristóbal Verapaz'.

hoofdstuk 4

vliegtuigwrak

We waren aan gekomen in een gebied vlakbij San Cristobal Verapaz. We waren nu in een jungle, we liepen even door tot we een geluid hoorden boven ons hoofd. 3 Enorme sprinkhanen schoten ons voorbij. 'Als we in het open staan dan zien ze ons, We wachten hier wel totdat ze weg zijn', zei mijn broer op een moedige toon (iedereen wist wel dat hij doods bang was, en dat waren wij ook). Ik en een paar andere jagers moesten spullen zoeken. 'Ik wil niet jagen!', riep ik tegen mijn broer. Hij negeerde mij. Ik en de jagers waren even op weg, totdat we een soort dode libelle zagen. Ik zeg soort van omdat hij aan stukken was gescheurd. We keken naar boven en zagen een vliegtuigwrak. Het zat best wel hoog. We klommen in een boom en zagen dat er nog wat apparatuur was. We gingen allemaal het vliegtuigwrak in. Er lagen wat kratten met bedorven eten, we keken rond en zagen dat dit vliegtuig al 10 jaar oud was. Dat is al zo oud als de explosie die alle geleedpotige enorm had gemaakt. Er was ook een radio. Ik wist hoe je zo'n ding moest gebruiken. Ik draaide, en zei: kapotte eekhoorn (ik ben 16, wat kan ik er aan doen). Ik hoorde ineens een geluid dat me kippenvel gaf. Ik draaide me om en zag een sabelsprinkhaan. Hij liep zachtjes naar me toe. Toen schoot ik hem met mijn boog (luister ik weet dat ik niets moest doen maar er kwam een 3 meter hoog monster naar me toe lopen). Ik miste. Het sprong op me en ik kon nog net wegduiken. Het beest knalde tegen de voorkant. Ik kon nog net een liaan vast pakken (helaas als enige) het beest en de jagers vielen naar beneden met het wrak en het explodeerde. Ik liep weer terug naar de groep en zei 'ze zijn allemaal dood'. 'Wat!?' 'Een sprinkhaan'. 'Meneer, we hebben een bunker gespot die naar de huizen gaat', zei een van de scouts. 'Dan gaan we er in'. **In de bunker...** klink klink klink, je hoorde alles in de bunker buizen. Zelfs iemands ademhaling. We schenen licht met een zaklamp. 'hallo!?' riep ik zo hard als ik kon. 'Zet de echolocatiezator aan' zei mijn broer (een echolocatiezator is om plekken in kaart te brengen en je vijand zien). 'Wat is-is dat', zei ik op een bange toon toen ik naar de kaart keek. We zagen iets bewegen in een van de tunnels. Ik keek in mijn boek, deed wat info op en deed het weer in mijn tas. We liepen even door totdat we een soort : tik tik tiktikt. En wat we op de kaart zagen was nog enger: het bleek dat het een levend wezen was. Geel, al het water onder ons was geel zo erg bang waren we. Door al het gepis en zo zagen we dat het wezen wist waar we waren. De we gingen zachtjes verdelen in 3 groepen groep A: ik, mijn broer en willy en ene bob en nog een paar anderen, groep B mensen die ik niet ken Groep C of hoe ik het noem afleiding: mensen die we niet nodig hadden. Mijn broer legde uit dat wij de rode stipjes zijn op de kaart en het enorme rode ding het beest was (ik hoorde iemand achter me flauwvallen). 10 min later zijn aan het lopen door een dikke donkeren buis. groep C was al half dood groep B en A hadden het monster nog niet eens gezien, totdat natuurlijk we zagen dat het monster al bijna bij groep B was. 'Dit is sneeuwman aan ijsbeer over', zei mijn broer tegen de walkietalkie. 'Zo heet ik niet! maar ja wat?'. 'De grootte enge is om de hoek'. 'WAT!?', riep iemand bij groep B. We zagen hoe het monster ze zag en ze aanviel. uiteindelijk sleepte hij 1 iemand en ging weer ergens anders naartoe. Ik pakte de walkietalkie uit mijns boers hand en zei 'hoe zach hij er uit'. 'Groot met veel poten en lang'. 'Dankje'. 'Oké' Dit is een oorworm, we mogen geen geur of geluid af geven', zei ik tegen iedereen. Toen we weer op de kaart keken was groep C al helemaal dood. Groep B kon uit de tunnel alleen wij hadden nog geen uitgang. Ineens werd ik van achter weggesmeten. Het was de oorworm en mijn licht was kapot. Het beest keek me aan en deed niks. Ik viel natuurlijk flauw van angst.

hoofdstuk 5

het meer van El Estor

Kgggt kgggt, Kggggt kggggt. Ik werd wakker op een paar lakens en keek rond, ik zag een meer en iemand naast me die aan het prutsen was met de radio. Mijn broer en iedereen die over was aan het drinken en zwemmen. W-waar ben ik?. 'HEY JE BROERTJE IS WAKKER!' 'Ja dankje, hallo, ben je weer wakker, we zijn boten aan het maken om naar Senegal in Afrika te gaan. 'Was i-ik flauw gevallen'. 'Ja'. Ik stond op en zei 'pas op er kunnen ook insecten in het water zitten. Ik dronk en waste me en at. De boten waren goed gebouwd. Wat kon er misgaan. Er kwam een grote kreeft uit het water. We schooten maar het deed niets. Ik zag hoe mensen doormidden werden geknipt, plat gestampt en opgegeten werden. Iedereen ging naar de boten. Ik dacht aan alles wat was gebeurd deze reis en dacht. Nee, dit ding gaat dood(en ik dacht ook aan een hamster met een hoed) Ik pakte vuurwerk en schoot het op de kreeft. Het deed niks, helemaal niks. Willy keek me aan en zei 'ga naar de boot'. 'nee' antwoorde ik. 'luister ik ben al oud en heb een leven gehad maar jij-', ik onderbrak hem met 'neel!'. Hij zuchtte en pakte mij en rende naar de boot, zette me op de boot en rende terug naar de kreeft. Die boot dreef weg. In de verte zag ik nog een explosie toen ik iets verder was. 1 dag later waren we aangekomen. We hadden een nieuw huis, nieuwe kleding en ik had een graf gemaakt voor Willy. En wat ik heb geleerd is

wat, waar of wie je ook bent geniet van het goede moment

Kuba van Zwieten 10 jaar

einde

Dit verhaal gaat over een jongen genaamd Rico die leeft in een wereld waar geledpotigen enorm zijn. Mensen leven nu in kleine dorpjes. Maar het wordt te koud in Mexico en ze moeten ergens anders naar toe. Helaas gaat dit heel erg verkeerd voor Rico en zijn dorpje.

Kuba van Zwieten | 10 jaar